

A legnagyobb eredményt azonban az emberi kapcsolatok kialakulásában látjuk. 26 fiatal betekinthezett egy kis falu hétköznapi életébe, a babótiak pedig arról győződhetek meg, hogy „ezek a fiatalok” másabbak, mint akiket elvetendő példaként emlegetnek az „öregek”. Előadások is hangzottak el, de azok talán inkább beszélgetések voltak (dr. Timaffy László, dr. Faragó Sándor). Szerveztünk kirándulást Sopronban, s emlékezetes marad a „langaló” (tésztaféle) is, amivel a kapuvári Sütőipari Vállalat igazgatója kedveskedett a táborozóknak. Utolsó napon Imre Mária operatív táborvezető irányításával kiállítást állítottak össze a kulturális teremben.

Mindenki nehéz szívvel vette tudomásul, hogy elmúlt a tíz nap. A tanácselnök úgy búcsúzott, hogy „vizontlátásra”, és ezt komolyan mondta. Azt pedig, hogy a táborozók mennyire komolyan vették, bizonyítja, hogy közülük négyen még néhány napig maradtak, eleget téve pl. még egy lakodalmi meghívásnak.

Dr. Faragó Sándor

Honismereti szakkörvezető-képző tanfolyam

A IV. Honismereti Akadémia 1976-ban fogadta el a honismereti szakkörvezetők képzési tervét. Győr-Sopron megyében ennek alapján — több erre hivatott szerv segítő támogatásával — megszerveztük az első tanfolyamot. A tanfolyam eredményeként 18 szakkörvezetővel, de ami ennél sokkal lényegesebb, 18 szakkörrel gazdagodtunk. A sikeren felbuzdulva 1978-ban új tanfolyam szervezésébe kezdtünk s 1979-ben újabb 21 „jogosítványt” adhattunk hallgatóink kezébe.

Az ország gazdasági nehézségeinek fokozódásával azonban a régi úton már nem járhattunk, mert nem találtunk olyan mecénást, aki az előzőekhez hasonlóan, magára vállalta volna a tanfolyam költségeit. Sőt az 1980-as évek elejétől a közművelődési tanfolyamok is önköltségessé váltak.

Honismereti Munkabizottságunknak kapóra jött az ideiglenes tanterv, amelyet 1982-ben adott közre a Népművelési Intézet, mert ez lehetőséget nyújtott rövidített óraszámú tanfolyamok szervezésére is. Így 1983 márciusában a Munkabizottságban egyesült szervek jelentős anyagi támogatásával megindulhatott a 3. szakkörvezetőképző tanfolyam. A hallgatóknak mindössze 800 Ft-os tandíjat kellett fizetniük a másfél esztendő képzésért, s közülük jó néhányan a költséget vállalta át az üzem vagy az intézmény, ahol dolgoztak.

18 fővel indultunk és a tanfolyam végére 12-en maradtunk. Nagy áldozattal járt a részvétel, mert a tandíj mellett még havonta egy szabad szombatot is erre kellett szánni, s a kétszer 4 napos bentlakásos tábor idejére többüknek szabadságot kellett kivenniük. Végül is az 1984 júniusában lezajlott vizsgát 12-en tették le, s kaptak B vagy C kategóriás működési engedélyt a Népművelési Intézettől.

A tanfolyam egész tartama alatt igyekeztünk vigyázni arra, hogy ne terheljük túl a hallgatókat, s hogy érdeklődési körüknek megfelelő témakörből válasszák meg szakdolgozatukat, amelynek megvédése jelentette a vizsga egy részét. Minden összejevetelen találkoztak hallgatóink témavezetőjükkel, s megkapták a segítséget a további munkához. A szakdolgozatok várakozáson felüli színvonalat értek el, s úgy véljük, ezzel adtuk az egyik legnagyobb segítséget a szakköri munkához. Saját tapasztalataik alapján a szakkörvezetők így igényesebben, szakszerűbben irányítják majd a szakköri tevékenységet.

A tanfolyam résztvevői között volt pedagógus, könyvtáros, népművelő, üzemi munkás, tanácselnök és üzletvezető. Közülük eddig is többen foglalkoztak honismereti munkával, de tevékenységük tudományos módszer, kialakult gyakorlati fogások nélkül többnyire csupán az ösztönös érdeklődésen alapult — s ez a történelemszakos pedagógusokra is igaz.

Munkabizottságunk a tanfolyamot anyagilag támogató szervezetekkel egyetértésben és ismételtlen együttműködve, 1984 októbertől az eddigi 3 tanfolyam résztvevőinek, a szakkörvezetőknek továbbképzést szervezett. Évi négy alkalommal találkozhatunk ismét egymással, s a foglalkozásokon lehetőséget teremtünk arra is, hogy a tapasztalatokat átadjuk egymásnak.

Jászberényi Ferencné